

Aar under Finanslovens 1ste Behandling har fremført en solid, saglig og rammende Kritik af Regeringens og Reformpartiets hele Optræden. At Ordene i Aar ikke have været de allerskarpeste, synes jeg ikke, de Herrer Venstremænd særlig skulde klage over, de Herrer have jo tid nok beklaget sig over det modsatte, og der vil sikkert ikke være noget i Vejen for en Forandring af dette Forhold, men det vilde vel ikke være ønskeligt af Hensyn til den saglige Forhandling her i Tinget. Derimod forekommer det mig, at man maa forbavses over den ualmindelig dæmpede Tone og den fuldstændige Mangel paa Kritik af Regeringens og hele Reformpartiets Optræden, som Venstre har benyttet under denne Finanslovbehandling. End ikke det ærede Medlem, som nu satte sig (Kr. Pedersen), havde noget at fremføre i saa Henseende. Han indskrænkede sine Udtalelser til en almindelig Kritik af Skattelovene, udover det hørte man intet fra hans Side, skønt det ærede Medlem, saa vidt jeg ved, regnes til de saakaldte Rebeller indenfor Venstre, til dem, som have en i flere Henseender fra Regeringen afvigende Mening. Jeg kan saaledes kun konstatere, at vi hidtil fuldstændig have manglet det kraftige Ord, der efter vor Mening skulde have lydt her paa Rigsdagen som Udtryk for den Stemning, der har gjort sig gældende paa Sommerens Møder.

Det har, som bekendt, været en lummer politisk Sommer ude i Landet, og de Herrer Rigsdagsmænd kunne alle konstatere som Resultat af de Møder, de have holdt, at Vælgerne have krævet en mere klar og fast demokratisk Politik, en mere retliniet Politik end den, som hidtil er ført fra Regeringens og Reformpartiets Side, og det vides jo, at mangan Venstre-Rigsdagsmand i den forløbne Sommer har været slemt i Vinden, naar han skulde gøre Rede for sine politiske Mel og Gryn. Det er jo endog gaaet saa vidt, at da et æret Medlem af dette Ting skulde forsvare Skattelovene, erklærede han, at han havde næsten slidt sit Hoved op paa Skattelovene. Det glæder mig dog at se, at det ærede Medlem, som har været ved at slide sit Hoved op paa Skattelovene, alligevel er mødt her i Rigsdagen med sit Hoved og forhaabentlig befinder sig i bedste Velbefindende. Men da Forholdet nu er saaledes, er det ganske naturligt, at man baade her i Salen og udenfor Salen har ventet med Længsel paa at høre et Ord fra de Herrer saakaldte Rebeller. Jeg siger „saakaldte“ Rebeller, thi det forekommer mig,

at de Herrer egentlig ikke have gjort stort. De have i forrige Rigsdagssamling stemt for det bekendte Tillidsvotum til Ministeriet. De have udtalt sig temmelig skarpt paa Sommermøderne, men med Hensyn til deres Handlinger forekommer det mig, at der ikke har været noget særlig oprørsk ved dem. Jeg vil imidlertid tillade mig at udtale Haabet om, at de Herrer nu, da vi ere samlede her paa dette repræsentative, dette officielle Sted, hvor dansk Politik og Stillingen i det hele skal drøftes, ikke ville undlade at udtale deres Hjertens Mening her. Jeg kan forsikre de Herrer, at Vælgerne vente, at der skal lyde et kraftigt Ord her paa Rigsdagen efter den bevægede politiske Sommer. Det skal ikke være noget i Retning af, hvad afdøde Christen Berg i sin Tid sagde: et tordnende Holdt til Regeringen, men det skulde gerne være et, om jeg saa maa sige, lynende Fremad til Regeringen, fremad paa Demokratiets slagne Landevej, den Vej, som Vælgerne i store Masser ere paa det rene med, at de Herrer i nogen Grad have forladt.

Det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen), der siges at være højre Fløjmand af Oprørerne indenfor Venstre, udtalte sig forleden om Systemskiftet, og det ærede Medlem var forholdsvis godt tilfreds med dette og dets Virkninger. Det er mærkeligt at høre det fra den Side. Det ærede Medlem udtalte sig endvidere om Højres Stilling, og han sagde, at naar Højre erklærer, at det ikke vil til Magten, og at det oven i Købet vil støtte Regeringen, maa det være, fordi Højre erkender, at der virkelig er sket et Systemskifte ved Venstreregeringens Overtagelse af Magten herhjemme. Det forekommer mig, at disse Udtalelser fra det ærede Medlem ikke vidne om nogen særlig logisk Tankegang. Thi for det første mener jeg, at naar Højre er, skulle vi sige, saa naadigt og saa nøjsomt, at det ikke vil til Magten for Øjeblikket, have de Herrer det sikkert, ligesom Ræven havde det overfor Rønnebærrene, de hang den for højt. Det vil vel ogsaa være temmelig umuligt at tænke sig en Højreregering i Øjeblikket, de Herrer Højremænds Holdning behøve vi altsaa ikke at takke for. Og for det andet: Naar Højre tilsiger Ministeriet sin Støtte, antager jeg, det er, fordi Højremændene indse, at der ved Systemskiftet ikke er sket nogen synderlig Forandring i Statsstyrelsen og Lovgivningen herhjemme. Dette, tror jeg, er den virkelige Grund til, at de Herrer fra Højre en efter en staa